

den sidstnævnte Forudsætning er saa aldeles sikker; jeg tilstaaer, at jeg for min Deel ikke kan antage, at det med fuldkommen Evidents fremgaaer af Begrebet om et Interessentsskab, med hvilket der er forbundet solidarisk Ansvarlighed, at man ikke skulde kunne indtræde som Interessent i en saadan Forening med en behæftet Eiendom, naturligtvis under de Indskrænkninger, som følge af den Eiendommen paahvilende Behæftelse. Jeg indseer ikke, at der fra den juridiske Side kan være Noget afgjørende til Ginder for, at man, under behørig Sagttagelse af de nysnævnte Indskrænkninger, skulde kunne indtræde i en Creditforening med Eiendomme, som allerede tidligere vare behæftede. Om en saadan Indretning kan være vel tjent hermed, om det kan bestaae med dens sande Interesse, det er et andet Spørgsmaal. Jeg troer, at det vilde være lidet ønskeligt, om Udlaan fra Creditforeningerne i Reglen kunde skee anderledes end paa 1ste Prioritet, og jeg mener, at, naar dette skal gjælde som Regel, bør det udtrykkelig udtales. Jeg ønsker, at man skal vide, at det dog i det Mindste er en Mening, der kan næres af en Retskyndig, at det ikke ligger i selve Begrebet om solidarisk Ansvarlighed, at den Eiendom, med hvilken man under en saadan Ansvarlighed indtræder i en Creditforening, nødvendigvis maa være ubehæftet, og jeg kan derfor ikke andet end ansee det for meget rigtigt, at det i alt Fald ved Approbation af Statutterne for Creditforeninger nøie bliver iagttaget, at det Fornødne deri udtrykkelig tilkjendegives om, at Udlaanet bør skee paa 1ste Prioritet. Dette kunde da udtales med behørig Paagagtning af de Oplysninger, som sees at være komne til det ærede Udvalgs Kundskab, saa at der ikke fra den Side kan møde nogen Vanskelighed. Det turde være saameget mere fornødent, at den omhandlede Regel udtales, som Loven, hvis den udkommer overeensstemmende med de Afstemninger, der nu her i Thinget have fundet Sted, netop kunde opvække Tvivl, om ikke en secundair Prioritet maatte ansees tilstrækkelig ved Udlaan fra Creditforeningerne; thi ved Laanekasjerne fordres udtrykkelig 1ste Prioritet, mens intet Eignende bestemmes med Hensyn

til Creditforeningerne, og man kunde maaskee mene, at der netop ved Creditforeningerne var fundet mindre Grund til at holde fast paa 1ste Prioritet, fordi her Interessenterne skulde være solidarisk ansvarlige for de af Foreningen udstedte Gjældsforfkrivninger. Jeg vil nu ikke tale om, at der paa den anden Side ogsaa skulde være den Forskiel, at der af Laanekasjerne kun maatte udlaaes indtil $\frac{2}{5}$, af Creditforeningerne derimod indtil $\frac{3}{5}$ af Pantets Værdie. Men det maa især ikke oversees, at, saa vigtigt end det solidariske Ansvar i og for sig er som et Middel til at støtte og opretholde Tilliden til Creditforeningerne, hvilken Vigtighed yderligere forøges ved den idag med Hensyn til § 4 Lit. d vedtagne Forandring, er det dog væsentlig de stillede Hypotheker, hvorpaa disse Indretningers Soliditet skal baseres, og det vilde vist være et Misgreb, hvis man vilde ordne Creditforeningerne saaledes, at man i nogen væsentlig Grad gjorde Regning paa og ligesom stillede i en ikke fiern Udfigt, at man, om fornødent skulde gjøres, i Gjeringen vilde kunne recurrere til det solidariske Ansvar, Noget, som maatte skræmme fra at indtræde i saadanne Foreninger, og derfor vilde bidrage til at lamme disse Virksomhed. Det solidariske Ansvar har sin store Betydning som et almindeligt Grundlag, der støtter disse Indretningers Tillid og Credit; men det er ganske rigtigt under de tidligere Forhandlinger bemærket, at dette solidariske Ansvar egentlig først fremtræder eller i Virkeligheden gjøres gjældende ved en endelig Opgjørelse af Interessentsskabets hele Masse, altsaa ordentligtvis kun, naar Interessentsskabet er fallit eller der ialtfald er Grund til at frygte for, at dette vil blive Tilfældet. Men, som sagt, Creditforeningernes Soliditet maa væsentlig grundes paa Hypothekerne, og derfor er det — jeg tillader mig at gjentage det — ifølge disse Indretningers Natur, af største Vigtighed, at man som Regel ved Udlaanene fordrer første Prioritet. Jeg har fundet mig pligtmæssig opfordret til endnu paa Sagens sidste Stadium at udtale dette, saameget mere, som Thinget har vedtaget en Paragraph, som gaaer ud paa, at der gives Bestyrerne af Amyndiges og offentlige Stiftelses Midler Tilladelse, og det en ganske almindelig